

σας, στην κηδεία της Κλαούντιας Λάτα. Η 21χρονη φοιτήτρια ήταν ανάμεσα στα θύματα της σιδηροδρομικής τραγωδίας στα Τέμπη, ενώ σπούδαζε στο τμήμα Ιατρικής της Στρατιωτικής Σχολής Αξιωματικών Σωμάτων στη Θεσσαλονίκη. Τραγική φιγούρα στην κηδεία ήταν η μητέρα της Κλαούντιας που φώναζε «Όχι κοριτσάρα μου, όχι ξανθούλα μου», ενώ υποβασταζόταν από τους δικούς της ανθρώπους. Το φέρετρό της Κλαούντιας ήταν τυλιγμένο με την ελληνική σημαία, ενώ όλοι κράταγαν λευκά λουλούδια στα χέρια τους. Θυμίζουμε ότι το τριήμερο της Καθαράς Δευτέρας, η Κλαούντια είχε πάει στο καρναβάλι της Πάτρας. Επιστρέφοντας στον τόπο σπουδών της, οι γονείς της, της είπαν να κάνει μία στάση στη Λάρισα να τη δουν, ωστόσο εκείνη το αρνήθηκε, καθώς ήθελε να επιστρέψει το συντομότερο πίσω καθώς είχε διάβασμα για τη σχολή της.

Εβγαιναν μέσα από τις λαμαρίνες

Δεν ήταν μια βουβή διαδρομή. Τους χώριζαν περίπου 20 χιλιόμετρα από το σπ-

μείο της καταστροφής. Καθ' οδόν από τη Λάρισα οι πυροσβέστες που ανταποκρίθηκαν πρώτοι στο σήμα για τη μετωπική σύγκρουση δύο αμαξοστοιχιών το βράδυ της περασμένης Τρίτης λάμβαναν διαρκώς από το κέντρο νεότερες πληροφορίες για το τι θα αντικρίσουν. Ήδη κάποιιοι από τους επιβάτες είχαν απεγκλωβιστεί μόνοι τους από τα βαγόνια κλωτσώντας παράθυρα και πόρτες ή πηδώντας από ανοίγματα στις λαμαρίνες που έχασκαν μετά την πρόσκρουση. Κατέφυγαν στο κοντινό χωράφι φωτίζοντας τη διαδρομή με τους φακούς των κινητών τηλεφώνων τους και καλούσαν σε βοήθεια, περιγράφοντας τη χαοτική σκηνή.

«Μας ήρθαν στο μυαλό εικόνες από το τροχαίο στα Τέμπη με τους 21 νεκρούς μαθητές το 2003. Τότε κάποιιοι από εμάς ήμασταν πρώτη ανταπόκριση, πάλι στη βάρδιά μας είχε συμβεί», λέει πυροσβέστης. «Μας ακολουθούσε εκείνο το συμβάν, ήταν το πιο τραγικό που είχαμε ζήσει τόσα χρόνια στην υπηρεσία. Στη διαδρομή μέχρι τα τρένα το συζητούσαμε πάλι. Λέγαμε πόσο δύσκολο ήταν τότε και τι περιμέναμε να δούμε τώρα».

Οι πρώτες ομάδες των πυροσβεστών προσέγγισαν το σημείο λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Τα μπροστινά βαγόνια φλέγονταν, ενώ υπήρχε ακόμη κόσμος παγιδευμένος πιο πίσω σε εκείνα που δεν είχαν εκτροχιαστεί. Εστίασαν πρώτα στον απεγκλωβισμό των ζωντανών. Τους βοήθησαν και άλλοι επιβάτες στο έργο τους. «Δεν μας επιτρέπεται να λειτουργήσουμε με συναίσθημα γιατί θα πάρουμε άλλες αποφάσεις. Το έργο μας πρέπει να γίνεται όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, με ψυχραιμία. Πρέπει να μην μπει στην ψυχολογία του θύματος για να μπορέσεις να λειτουργήσεις ως διασώστης», λέει πυροσβέστης της Λάρισας που συμμετείχε στην επιχείρηση και μίλησε υπό τον όρο της ανωνυμίας.

Οι έρευνες

Τα ξημερώματα της Τετάρτης, όταν έφθα-

σαν στην περιοχή ενισχύσεις της Πυροσβεστικής και από τη Θεσσαλονίκη και είχε σβήσει η φωτιά, ένας σκύλος έρευνας και διάσωσης της κυνοφιλικής ομάδας της ΕΜΑΚ πραγματοποίησε περιμετρικό έλεγχο για να διαπιστωθεί μήπως κάποιος άνθρωπος είχε εκσφενδονιστεί στα χωράφια. Δεν μπορούσε ακόμη να δουλέψει στα χαλάσματα. Σε ένα συμβάν όπως αυτό, με τόσο πολλά θύματα και τόσες μυρωδιές, θα ήταν εύκολο να αποπροσανατολιστεί και να μην οδηγήσει τα κλιμάκια στο σωστό σημείο. Χρειαζόταν άλλη προσέγγιση.

Γερανοφόρα οχήματα ανέλαβαν να ανασκώσουν τροχούς, πόρτες και άλλα βαριά εξαρτήματα, να καθαρίσουν το πεδίο όσο ήταν εφικτό για να εισέλθουν μετά οι άνθρωποι, να ισορροπήσουν στα χαλάσματα και να ερευνήσουν με τα χέρια και ειδικά εργαλεία σπιθαμή προς σπιθαμή. Ολα, σίδερα και λαμαρίνες, ήταν καλυμμένα με λάδι, μύριζε καμένο πλαστικό. Μετά το δυστύχημα οι συγγενείς είχαν δηλώσει στην επίσημη λίστα των αγνοουμένων 56 ονόματα. Μέρα με τη μέρα ο αριθμός των σορών που εντοπιζόνταν ανέβαινε φτάνοντας τις 57. Πυροσβέστες παρατηρούσαν ότι εάν το δυστύχημα είχε συμβεί λίγα μέτρα πιο νωρίς, μέσα στο τούνελ από το οποίο εξερχόταν η επιβατική αμαξοστοιχία, τα θύματα θα ήταν περισσότερα, από τις αναθυμιάσεις και τα παράγωγα της καύσης. Αξιωματικός της Πυροσβεστικής που μίλησε στην «Κ» από το σημείο ανέφερε πόσο σφοδρή ήταν η σύγκρουση και ότι οι αμαξοστοιχίες κινούνταν με 135 και 110 χιλιόμετρα την ώρα, αντιστοίχως. Οι ακριβείς ταχύτητες αναμένεται να επιβεβαιωθούν όταν προχωρήσει η διερεύνηση για τις συνθήκες του δυστυχήματος.

Κάποιοι από τους διασώστες της Πυροσβεστικής που συμμετείχαν στις έρευνες είχαν εμπειρία από μαζικές καταστροφές. Ορισμένοι εξ αυτών, τον Φεβρουάριο του 2022 είχαν διεισδύσει στα έγκατα του φλεγόμενου πλοίου «Euroferry Olympia» αναζητώντας αγνοουμένους. Άλλοι είχαν σπεύσει πρόσφατα στη σεισμόπληκτη Τουρκία όπου χρησιμοποίησαν κόφτες και διαστολείς βάρους 25 κιλών, παρόμοια εργαλεία με αυτά που τεμάχισαν τις λαμαρίνες του επιβατικού τρένου.

«Έχω δει πολλά, είμαι ένας άνθρωπος σκληρός. Είναι από τις λίγες φορές που σφίχτηκα τόσο πολύ», λέει ένας από τους πυροσβέστες. «Κόβαμε κάποια σημεία των βαγονιών, άμορφες μάζες από σίδερα, και οι γερανοί τα σήκωναν για να προχωρήσουμε στα συντρίμια. Οι επιζώντες είχαν βγει μέσα στην πρώτη ώρα. Από ένα σημείο και μετά βγάλαμε μόνο πτώματα. Οσο επιχειρούσα εκεί, τρεις δικοί μου φίλοι μου έστελναν φωτογραφίες αγνοουμένων, αλλά δεν μπορούσα να βοηθήσω. Είχε νέο κόσμο μέσα στα βαγόνια και βρήκαμε τα ρούχα τους, τα αντικείμενά τους. Είχα δει σε ένα σημείο κάποια καλλυντικά, το άρωμα μιας γυναίκας μύριζε ακόμη». «Είναι η δουλειά μας, για αυτό είμαστε εκπαιδευμένοι, αλλά είμαστε και εμείς άνθρωποι και λυγίζουμε. Εφυγαν άνθρωποι χωρίς λόγο, σε ένα από τα θεωρούμενα ως πιο ασφαλή μέσα μεταφοράς. Γύρισα στο σπίτι μου και δεν μπορώ να συνέλθω», λέει.

